

मन्ये ऽहमागतो ऽयोध्यां भरतो भ्रातृवत्सलः ।
 मम प्राणात् प्रियतरः कुलधर्ममनुस्मरन् ॥ १ ॥
 श्रुत्वा प्रव्राजितं मां हि जटावल्कलधारिणं ।
 ज्ञानव्या सहितं वीरं त्वया च पुरुषोत्तम ॥ १० ॥
 स्नेहेनाक्रान्तहृदयः शोकेनाकुलितेन्द्रियः ।
 द्रष्टुमभ्यागतो ह्येष भरतो नान्यथा गतः ॥ ११ ॥
 अम्बां च कैकयीं रुष्यं परुषं चाप्रियं वदन् ।
 प्रसाद्य पितरं श्रीमान् राज्यं मे दातुमागतः ॥ १२ ॥
 प्राप्तकालं यदेवास्मान् भरतो द्रष्टुमर्हति ।
 अस्मासु मनसाप्येष नाहितं किञ्चिदाचरेत् ॥ १३ ॥
 विप्रियं कृतपूर्वं ते भरतेन कदा नु किं ।
 ईदृशं वा भयं ते ऽद्य भरतं यद्विशङ्कसे ॥ १४ ॥
 न हि ते निष्ठुरं वाच्यो भरतो नाप्रियं वचः ।
 अहं ह्यप्रियमुक्तः स्यां भरतस्याप्रिये कृते ॥ १५ ॥
 कथं नु पुत्राः पितरं हन्युः कस्यांचिदापदि ।
 भ्राता वा भ्रातरं हन्यात् सौमित्रे प्राणमात्मनः ॥ १६ ॥
 यदि राज्यस्य हेतोस्त्वमिमां वाचं प्रभाषसे ।
 वक्ष्यामि भरतं दृष्ट्वा राज्यमस्मै प्रदीयतां ॥ १७ ॥
 उच्यमानो हि भरतो मया लक्ष्मण तत्रतः ।
 राज्यमस्मै प्रयहेति वाढमित्येव वक्ष्यति ॥ १८ ॥